

EL BÉ I EL MAL

L'habitació restava a les fosques. Només un estret raig de llum es filtrava entre les cortines il·luminant un entorn caòtic. La lluna brillava amb intensitat i les estrelles solcaven el cel de Roma. Columnes de llibres i pergamins s'amuntegaven de manera desordenada sobre una catifa vermella coberta d'una fina capa de pols. Bocins de menjar s'alternaven per tota l'alcova estenent una olor a floridura intensa i desagradable. La pintura de les parets estava descolorida i un entramat de teranyines desllustrava l'elegant llum que reposava al sostre. En mig de tot aquest desordre jeia un home esprimatxat i de llarga barba blanca que estudiava detalladament uns papers atapeïts de notes. Marc Gaig feia mesos que no sortia de la seva cambra. Tot i ser conscient de la deixadesa que l'envoltava es veia incapaç de redreçar les coses. La feina li robava tot el seu temps i cada vegada que creia albirar la solució al problema que tant l'obsessionava, noves incògnites apareixien per turmentar-lo. Tantes i tantes hores de feina l'estaven embogint. Constants mal de caps li espessien la ment i els vòmits i els atacs d'ansietat començaven a esdevenir part de la seva rutina.

En aquells instants romania observant un llibre enorme i amb cobertes de cuir. Havia estat analitzat la teoria general de la relativitat un miler de vegades i encara no ho tenia tot clar. Einstein havia dit que el temps no era un valor absolut, sino que depenia del punt de referència copçat. En Gaig creia que la clau estava en trobar la constant que tants mals de cap li havia portat al cèlebre físic. Si la trobava i aconseguia aplicar correctament la geometria terrestre aconseguiria accedir a una nova dimensió. Fins llavors filòsofs, físic, matemàtics i moltes altres persones havien discutit sobre l'essència de la realitat i l'origen del propi coneixement. Els més encertats establien que la realitat que nosaltres coneixem és aquella que la llum ens vol mostrar i que, per tant, si aconseguïem comprendre a la perfecció el seu comportament tindríem a l'abast de la mà no només el coneixement absolut del nostre planeta, sinó de moltes altres coses que fins llavors s'havien mantingut amagades, jutjant-nos, importunant-nos i actuant des de la rereguarda.

Quantes hores s'havien perdut debatent la existència del bé i el mal. Quantes vides s'havien llevat a causa de guerres i creuades sense lògica aparent. L'anhel d'entrellucar el cel i la lluita desesperada per evitar l'infern havien acabat amb el seny de moltes persones. Com es podia saber amb certesa l'existència d'aquests indrets? Com es podia determinar el destí de l'ànima? Hi havia alguna manera d'acabar amb les lluites entre religions? Seria possible demostrar científicament el quid de la qüestió? Marc Gaig creia que es podia trobar una constant que establís uns paràmetres sòlids. No seria increïble poder predir la destinació de l'ànima substituint uns valors i resolent una equació? Això implicaria el poder demostrar de manera definitiva que Déu és real i acabaria amb totes les polèmiques que giren entorn aquesta creença. Després de mesos de feina, Marc Gaig creia albirar en l'horitzó la solució d'aquest gran problema. Les coses s'havien anat aclarint i de mica en mica una única fórmula es solidificava. Així doncs, les profundes ulleres al voltant dels ulls i l'esquena ressentida no havien estat fútils. La recerca arribava al final.

Marc Gaig s'imaginava el cel com una capa més de l'atmosfera, invisible als nostres ulls i transparent a qualsevol radiació; una regió de l'espai-temps impossible de trobar excepte per aquelles persones que sapiguessin com buscar-la. Ell no compartia la creença d'un món ple de núvols accessible només per una única escala i tancat a totes les

ànimes immortals, les quals haguéssin de passar per una sèrie de proves abans d'ésser admeses o rebutjades. Ell creia que l'arribada al cel era únicament possible a través d'una xarxa de geometries irregulars i separades entre si per nivells d'energia. D'aquesta manera, acceptant com a principi vital el fet que l'energia no és transmesa de manera contínua, sinó que ho fa en paquets, només aquelles ànimes amb una vida mortal el suficientment destacable disposarien de l'energia suficient com per anar ascendit per l'escala geomètrica i ser absorvides pel corrent positiu i de puresa de la capa atmosfèrica dins un espai-temps determinat. Les altres, però, es quedarien a mig camí i serien condemnades a romandre per sempre més i sense descans dins un món fora dels límits de la seva naturalesa i provocant, en conseqüència, tot tipus de desgràcies i estralls. Quantes vegades s'ha sentit dir que si Déu existís no passarien tantes desgràcies? La resposta a la pregunta la trobem en el fet que totes aquestes ànimes florides i indignes estan fora del control diví i actúen clamant venjança. Qui serà el que com Saladin fou segles abans aconseguirà reagrupar-les i penetrar dins els dominis de Déu?

Quan Marc Gaig s'aixecà de la cadira i observà l'últim paper, un somriure i un crit de joia brotaren del seu interior. Mai abans havia estat tant content i no pogué parar de riure fins molt després. En el precís moment que s'aixecava de la cadira i s'adonava que havia aconseguit el que pretenia, una conflagració de grocs i escarlates florí a l'exterior de l'alcova. L'alba havia arribat. Amb els costats entumits de tant riure, Marc Gaig retornà la vista a l'escrit. Sabia que no s'havia equivocat. Sabia que aquesta vegada tot havia sortit com esperava. Es moria d'impaciència per donar a conèixer el seu descobriment. No només la comunitat científica aprovaria i elogiaria la seva feina, sinó que la pròpia església es mostraria interessada en tot plegat.

Davant els seus ulls hi havia una equació anormalment llarga i que tenia en consideració moltes de les lleis i teoremes formulats al llarg de la història. Primer, seria de vital importància establir la situació dels diferents plans de l'escala a l'espai, tots ells paral·lels, finits, mòvils i atrets entre ells. Després, caldria determinar a través de nombrosos teoremes, entre ells el de Pitagores, les característiques dels diferents plans per, finalment, poder aplicar la física quàntica i determinar l'energia necessària per superar-la. Un cop definida matemàticament l'entrada al cel només caldria afegir aquelles constants anatòmiques i necessàries per poder determinar la situació de l'ànima dins l'organisme viu i la seva relació amb les terminacions nervioses del cervell per establir el seu desacord i acord vers les diferents accions portades a terme per l'individu al llarg de la seva vida i obtenir unes coordenades. Aquestes, quan més pròximes al zero fossin indicarien una zona reservada dins l'espai-temps de major puresa. Per contra, quant més pròximes al nombre fatídic 666 es trobessin, pitjor. Amb tot plegat, un cop jutjat i analitzat el medi de propagació de l'ànima i la naturalesa d'aquesta només caldria sotmetre el resultat a la influència del guardià de tota realitat, és a dir, de la llum i estudiar els resultats seguint els principis bàsics de la relativitat tot tenint en compte qualsevol punt de vista i referència.

Tot i això, alguna cosa creixa al seu interior. Un dubte, un mal presentiment. Ja no estava tant segur sobre el pensament de l'església. Més aviat començava a pensar que s'ho prendrien molt malament. Temerien la veritat i no voldrien saber-ne res al respecte. La imatge de Galileu condemnat per dir una veritat incòmoda el turmentava. Al llarg de la història la església havia volgut imposar els seus paradigmes com els únics bons i

havia actuat amb duresa contra tots aquells el suficientment atrevits com per plantar-li cara. El nom de Hitler ens provoca arcades; la paraula Inquisició no hauria de ser menys. Què faria amb totes aquelles persones que tinguessin una ànima deteriorada? Què faria la pròpia societat amb aquelles persones considerades malèvoles? Un nou holocaust no ens hauria de sonar estrany, doncs els humans som uns animals extraordinàriament cruels i poc resistents a l'influx poder.

Decidit a mesurar la puresa de la seva ànima abans de publicar res, es dirigí de nou davant l'estudi. La seva ànima serviria com a prova definitiva. La utilitzaria per obtenir la prova que necessitava; l'experiment empíric que el món necessitava. Tenia por del resultat, gotes de suor regalimaven del seu bigotí. Ell mai havia estat creient. Tot i això, no infravalorava la religió i es considerava una persona més aviat poruga. La por col·lapsà la seva ment durant uns instants i tot de supersticions, imatges de crucifixos, dimonis, gàrgoles amb els ulls en flames, profecies esfereïdores, pel·lícules de terror, històries de por i moltes altres coses creuaren la seva consciència. El cor li batejava a tota velocitat i una lleu tremolor dominava les seves extremitats. Començà a substituir les incògnites pels valors que necessitava. Eren molts i no va ser fins uns minuts després que acabà la tasca. Tot era allà, tot estava preparat. Només havia de prémer l'igual de la calculadora i ho sabia. Sabria si havia estat bo. Sabria si aniria al cel o no. Les coordenades del destí estaven a punt de ser mostrades i ja no es podia fer marxa enrera.

Quan hagué polsat el botó no pogué frenar l'atac de pànic. Un riure maquiavèlic sorgí del seu interior amb força i desdeny. Una bogeria s'havia apoderat del seu cos mentre les brillants pupil·les es tornaven estretes com una esclatxa i adquirien un to vermellós. El que veia no podia ser pitjor, doncs els números 666 palpitaven a l'aparell com un fanalet. No podia ser més dolent. Ell era el diable. Les matemàtiques ho deien i les matemàtiques no podien errar.

Lema:

“Si l'església no estima la ciència és perquè té por del que aquesta pot arribar a descobrir”